7508
7508

ТЫХОМОВНІ СПІВЫ

НА

СВЯТІ МОТІВЫ

ПЕРЕЛОЖЫВЪ

ЗЪ ЕВРЕЙСЬКОГО ЯЗЫКА

Вл. Александровъ.

ЦІНА 10 КОП.

ХАРЬКІВЪ.
Печатня Окружного Штабу, Німецька ул., № 26.
1883 року.

7508

Св. Пророкъ Царь Давыдъ.

Пою Богу моему дондеже есмь.

1036761

Св. Пророкъ Царь Давидъ.

Пою Богу моему доколѣ есмь.

ПЕРЕДМОВА.

Відома річь, що зъ давніхъ-давенъ у насъ на Украйіні пысьменни люды кохалысь у чытанню Святыхъ кныжокъ, а особлыво Св. Псалтыря и кныгы праведнаго Іова. Тымъ-то я, задавшыся працею перекладу Св. кныгъ Ветхого Завіту на Украйіньску мову, першымъ діломъ звернувъ увагу на сі дві кныгы и найпопереду переложывъ (прозою) кныгу Іова, яко для перекладання відъ Св. Псалтыря легчу и далеко коротчу. Потімъ зъ тійі-жъ прычыны я переложывъ ще и кн. Товыта и кн. пророка Іоны; ще-жъ и відъ того попереду кн. Бытія и кн. Исходу. Але якъ я ни старався, якъ ни побывався, щобъ усе те, або хоть де що зъ того надруковаты—не змігъ.....А и не хотілося міні розстатысь зъ мойімъ укоханымъ заміромъ, для котрого я потратывъ чымало часу й праці, особлыво надъ вывченнямъ старо-Еврейського языка, котрого знарошне для того вчывся. Тоді я прыбравъ собі для перекладу Св. Псалтыря инчый ярмісъ: я выбравъ стыхотворну форму и отъ у такій формі выдаю частыну ёго; а потімъ, колы Богъ благословыть, піду-й далі. Про сей то мій перекладъ я й хочу сказаты дещо тымъ изъ земляківъ, котрымъ достанётця ёго чытаты; бо я знаю, щой досы ще е въ насъ на Украйіні чы-мало та-

кыхъ людей, що Св. Псалтырь дуже добре знають, бо по нёму зъ-дебільшого роспочыналы и науку чытання и навіть багато де-чого памъятають зъ нёго слово въ слово, значытця, памъятають именно такъ, якъ воно есть у церковныхъ кныгахъ. То колы хто небудь зъ такыхъ людей, чытаючы сю кныжечку, поміте, що въ ній иноді сказано що небудь не такъ, якъ у церковныхъ кныгахъ, то нехай сёго за велыку выну не станове и зразу не збендежуе сійі кныжкы, мовлючы, що може въ ній пышетця овсі не те, що въ Св. Псалтырі, и нехай зверне увагу ось на що:

Най-попереду треба памъятаты, що слово въ слово переложыты що небудь зъ одного языка на другый, та ще віршованою мовою, неможебне діло; стало буть: уже зъ цієйі однійі прычыны тутъ повынні буты деякі одміны.

Далі: перекладавъ я не зъ церковного, а прямо зъ Еврейського, и, перекладаючы, сылкувався, яко мога, дойты того, щобъ не тількы вдержуваты настоящый смыслъ Еврейського тексту, а навіть становыты слова у йіхъ власному значенню, чого такы порядкомъ и дійшовъ, и колы хто схоче, то и незнаючы Еврейського языка може въ тімъ доволі переконатысь, доставшы и прочытавшы на на Велыко-Руській мові кныжку: „*Псалмы. Буквальный переводъ Л. І. Мандельштама. Берлинъ* $\frac{5631}{1871}$ года, обікъ зъ Еврейськимъ текстомъ. *) Тутъ значыть, буде друга прычына де-якыхъ одмінъ и

*) Я знарошне посылаюсь тутъ на перекладъ Мандельштамівъ, а не на великоруській Сынодальный для дого, щобъ не подумавъ хто, нібы я хочу давыты авторітетствомъ Св. Синоду, хочъ Сынодальный перекладъ ще кращій, ніжъ Мандельштамівъ.

не однаковостей сёго перекладу съ церковнымъ, бо якъ правду мовыты, то ні одного на світі нема такого перекладу, щобъ бувъ справды рихтикъ слово въ слово, тако-жъ и церковно-славъянській. Для прыміру я вкажу на 8-й псаломъ, де всімъ замітный и памъятный 3-й стыхъ у церковныхъ кныгахъ чытаетця такъ: „*Изъ устъ младенецъ и ссущихъ совершилъ еси хвалу*“ Слова: *совершилъ хвалу* я переложивъ: „*учынывъ защыту*“ бо по Еврейському тутъ стоіть: **йісадто ойзъ** *) де слово **ойзь** собственно значе—сыла, защыта; у переносному воно ще значе й *слава, величіе*, може-й *хвала*; такъ по контексту-жъ выдно, що тутъ не въ тімъ діло; а говорытця, що Богъ для того, щобъ зупыныты ворога и бунтовныка совершывъ, або зробывъ **ойзъ**.—А що потребнішъ буде, щобъ зупыныты ворога? чы хвала, чы защыта?.....Я выбравъ слово *защыта*, бо найшовъ ёго дужче підхожымъ, по логычному смыслу та-й ипо лексычеському значенню слова **ойзъ**. У Мандельштама тутъ поставлено *оплотъ;* але ясно, шо *оплотъ* и *защыта* будуть тутъ словамы однакового смыслу.

Перекладаючы, я звірявся и зъ Мандельштамомъ, тілько-жъ докладносты рады я ёго цупко не держався; тымъ е въ мене такі місця, що я переложывъ не такъ, якъ Мандельштамъ, а такъ, якъ у церковному; напрыкладъ: самі перші слова 1-го псалма: **ашрей гойшъ**,-Мандельштамъ переложывъ-*слава чоловіку*; але я поставывъ такъ, якъ

*) Скрізь, де треба буде трансекрібіроваты Еврейські слова, я буду трансекрібіровать йіхъ не гишпанськимъ чытаннямъ, а германськимъ, бо такъ я вчився відъ мойіхъ учителівъ. Надтощыро-еврейського шрыхвту не можно було добуты.

частіе (particip.) и нідлячого булобъ тоді добавляты **лой**-ему, хіба бъ скорішъ треба було постановыты указаньня на вынытельный падежъ въ залéжносты відъ глагола **ошисъ**—*обставлю;* Мандельштамъ-же за начало слова **йофіахъ**—бере глаголъ **пуахъ**—*изрекаты*, и воно выходе якъ-разъ до ладу; зъ Мандельштамомъ и я согласенъ.) А въ мене се місце віршамы выйшло такъ: „За грабіжъ людей убогыхъ и за тугу смырныхъ я вступлюсь, Господь глаголе: забезпечу вірныхъ.“

То хіба-жъ тутъ відступлено відъ того смыслу, що знаходытця у Евр. тексті? А що після сёго стыхъ у церковному буде понятнішымъ,—такъ се певно. Такымъ способомъ, Господы, благословы! намъ сю кныжечку чытаты, а після нейі пошлы, Боже! и другыхъ святыхъ кныжокъ на свойій рідній мові діждаты.—

В. А.

I.

Блаженъ той человікъ, що по совіту
  Людей безпутныхъ не ходывъ
И не стоявъ на йіхъ дорозі,
  И въ ра̀ді зъ нымы не сыдівъ;
А все до Божого закону
  Душею й сердцемъ прыпадавъ,
Про той законъ що-дня, що-ночі
  И помышлявъ и розсуждавъ.
Вінъ буде якъ те добре древо,
  Посажене біля воды:
  На ёму лыстя не повъяне
  И въ пору дасть воно плоды.
  У всімъ, що стане вінъ робы̀ть,
  Господь ёго благословы̀ть.
  Зовсімъ не те безпутні люды,
  Йімъ тѐе, що полові буде:
Дмухнѐ вітрѐць—и понесе
И йіхъ самы̀хъ, и йіхъ усе.....
Воны въ ділахъ свойіхъ не зможуть
  Устòяты предъ судомъ;
Не місце йімъ у раді правыхъ
  Изъ йіхъ не праведнымъ трудомъ.

Бо зна Господь путі правдывыхъ,
  До правды й діло доведе;
А путь злочыньцівъ нечестывыхъ,
  Якъ все пропаще, пропаде.

II.

Чого народы замутылысь?
Зъ дарѐмнымъ крыкомъ заходылысь?
  Встають земні царі зъ царямы
  И радятця князі съ князямы
    На Бога, Господа свого
    И на Помазанця Ёго:
— „Порàдымо собі й самы
И скынемъ зъ себе йіхъ кайдàны“!....
Господь въ далекыхъ небесахъ
  Проте надъ нымы усміхнувся
И посміявсь тому всёму;
  А зъ ныхъ ніхто не схаменувся.
Тоді Вінъ въ гніві проречѐ,
  Въ своему гніві заговоре,
И гнівомъ ярымъ прыведе
  Тыхъ нечестывцівъ въ страхъ и горе...
Рече: „помазавъ Я Царя;
  Помазавъ на горі Сіоні.
Сіонъ свята Моя гора“.....
  — „Я такъ поставывъ у законі“:

Сказавъ до мене мій Господь,
„Що ты мій сынъ, ты сынъ Господній:
Я породывъ тебе сегодні!!.....
Просы у Мене и Я дамъ
Тобі народы у наслідця,
Усі крайі землі віддамъ—
Владàй по вікъ безъ одповіддя.....
И поразышъ ты йіхъ жезломъ,
Я самъ тобі на помічъ буду;
Ты йіхъ разсыплешъ, раздробышъ,
Мовъ ту ганчàрьнюю посуду“.
И такъ одумайтесь, царі!
Князі уймітьця, заспокойтесь;
Зо страхомъ Господу служіть
И зъ страхомъ, зъ трепетомъ зіхòдьтесь.
И дань, и хлібъ вы піднесить.....
Господь есть сыла и держава!...
Покірствомъ гнівъ Ёго втышіть:
Всімъ уповающымъ на Ёго-слава!.....

III.

Господы! що се намнòжылося такъ
Тыхъ, що на мене ворогùють?
Багато йіхъ.... Усі встають,
Про душу все мою міркують,

Та думають: „уже нема
Ёму спасеныя відъ Бога“,
А ты міні покрòва й щытъ,
На світі вірна запомòга.
Я въ голосъ Господа зову,
Мій зовъ до Ёго долітае
И Вінъ, Святый міні зъ горы,
Зъ горы святойі одвічае,
Лягаю, сплю, встаю и знаю,
Що въ Ёму я підпòру маю.
И не боюся стòвпыща людей;
Воны мене хочъ обступылы,
А я до Господа молюсь,
Щобъ Вінъ не давъ рукамъ йіхъ сылы.
Устань, мій Господы! Спасы
Мене відъ сорому и згỳбы,
Мойіхъ врагівъ Ты поразы
И сокрушы злодіямъ зубы.
Відъ Господа моѐ спасення
И на людей благословення.....

IV.

Обізвысь, мій Боже мылый,
Боже, прàвдо, Ты, моя!
Обізвыся Ты до мене,
Якъ подамъ свій голосъ я.

Въ тісноті мойій, мій Боже,
Ты дававъ міні просторъ
И теперъ мене помылуй
Не отдай мене въ позоръ;
Бо сыны людського роду
Честь мою на глумъ беруть;
Суету воны влюбылы
И неправдою жывуть.
Знайте вы, сыны людськійі,
Що Господь Собі обравъ
И вподобавъ сына правды,
Яко праведный и Самъ.
И мене въ мойій молытві
Вінъ почуе въ небесахъ,
Якъ позву Ёго на помічь
Въ щырыхъ, тыхыхъ словесахъ.
Трепещітъ же передъ Богомъ,
Трепещітъ и не грішітъ;
Розмышляйте въ вашімъ серці,
Розмышляйте и мовчітъ;
Та приносьте жертву правды,
Тійі жертвы Богъ прыйма.....
И на Господа вповайте,
Крывды въ Господа нема.
Васъ багато, що говорють:
—„Хто покаже намъ добро“?
Такъ добро жъ—діла благійі,
А не злото і сріло!

Засіяй надъ намы, Боже,
Світомъ яснымъ безъ кіньця,—
Тымъ святымъ небеснымъ світомъ,
Що сія зъ Твого лыця.....
. . . . . .
Ты вложывъ міні у серце
Тыху радість, и я радъ,
Що у ныхъ усе въ достатку:
Хлібъ, выно и выноградъ.
Я спокійно ляжу зъ нымы
И засну; бо Ты, Единый,
Повсегда мене хранышъ,
Ты надежно й оселышъ.....

V.

Почуй, о Господы! мойі слова
И глянь Ты на мою тоску велыку;
Грызе мене лыха моя тоска,
И будыть въ грудіхъ голосъ крыку.
Ты Царю мій и Боже мій жывый!
Я щыро-прыязно Тобі молюся;
Почуй заранне тыхый голосъ мій
Заранне я къ Тобі явлюся.
Прыйду і стану; буду дожыдать,

Бо Ты не Богъ, который часомъ любе
На беззаконыя людськійі потурать:
  У Тебе зла нема й не буде.
Не встояты безпутнымъ зъ йіхъ гріхомъ
Передъ Твойімы, Господы, очыма;
Ненавыдышъ Ты всіхъ, хто робе зло,
  И тыхъ у кому злу прычына.
Погубышъ Ты немылостыво тыхъ,
Кому ніщо въ неправді побожытця;
Бо крівожадного и хытрого облєсныка
  Господь цураетця, гыдуетця.
А я по мылосты Твойій святій
Ввійду въ твій дімъ, у храмі поклонюся,
И въ страсі, Господы, и въ трепеті Твойімъ
  Передъ Тобою помолюся.
Веды жъ, о, Господы! мене теперъ,
Веды Твоею правдою святою
Наперекіръ мойімъ лыхымъ врагамъ,
  Зрівняй Твій путь передо мною.
У ныхъ нема, въ облєслывыхъ устахъ
Того, що зветця правдою на світі;
У думкахъ йіхъ зла пагуба лежыть,
  Гортані йіхъ—гробы открыті.....
Суды йімъ, Боже, щобъ усі воны
На замыслахъ свойіхъ самы упалы;
Згубы злодійівъ марно, бо воны
  На Тебе всі забунтовали,
Всімъ уповающымъ на Тебе поможы,

Нехай повікъ радіють и лыкують;
Всі люблящі Твое святе имъя
Нехай во вікы праздныкують.
Бо Ты Господь, который повсегда
Жывущыхъ правдою благословляешъ
И, мовъ кільчуґою кріпкою, йіхъ
Благоволеннямъ окрываешъ.

VI.

Не въ гніві, Господы, Твойімъ
Коры мене свойімъ вриканьнямъ,
Не въ яросты Твойій карай
Твойімъ велыкымъ наказаннямъ.
Помылуй, Господы, мене,
Бо я знемігсь, немае сылы;
Сцілы мене и піднімы,
Всі косты въ мене перенылы.
Міні всю душу потрясло,
Упавъ я духомъ, засмутывся.
И докы, Боже, буде такъ?
Душею й тіломъ я зтомывся.
Оглянься, Господы, и збавъ
Мою Ты душу одъ томлення;
По мылосты Твойій спасы
И дай зъ жытьтямь благоволеньня.

Пры смерты памъять пропада....
Кому Тебе у гробі славыть?
Нехай жывый жывѐ й гадà,
А мертвого труні зоставыть.
Я звівсь одъ тугы и плачу̀,
Я кóжну нічь слізьмы̀ вмываюсь,
Слізьмы̀ постіль мою мочу̀,
Плачѐмъ на ліжку розлываюсь.
Відъ прытіснытелівъ мойіхъ
Нема міні ні дня, ні ночі,
И пересхлы, и отеклы
Въ досаді вы̀плакані очі.
Відстаньте вы одъ мене геть
Всі не шануючі Закону!
Плачевный голосъ мій почувъ
Господь зъ свого святого трону.
Почувъ Господь мою мольбу,
Господь мою молытву прыйме,—
А на врагівъ мойіхъ лыхыхъ
Соромотà й знемòга пры̀йде.

VII.

Господы и Боже мій,
На Тебе вповаю;
Відъ гонытелівъ мене
Вы̀зволы, благаю.

Щобъ не вырвавъ, мовъ той левъ,
  Ворогъ зъ мене душу.
Якъ збавытеля нема,
  Погыбаты мушу.
Господы и Боже мій!
  Колы я що вдіявъ,
Мавъ неправду у рукахъ,
  Крывду заподіявъ,
Колы я платывъ за зло,
  Або кôйівъ свàры,
Я, що й вôрога свого
  Выпускавъ безъ кàры.....
То нехай мій лыходій
  Душу мою гôныть,
Втопче въ землю жызнь мою,
  Честь у прахъ порôныть.
На гонытелівъ устань,
  Боже неізслідный!
И для мене пробуды
  Судъ Твій заповідный.
Хай зберетця рідъ людській
  Стане ôкругъ Тебе,
Тыжъ надъ нымъ тоді вернысь
  На высоке небо.
Господы, судящій всіхъ,
  Правда всюды може.....
Въ непорочносты мене
  Розсуды, мій Боже!

Ты вывідуешъ людей
  Въ йіхъ серцяхъ лестывыхъ;
Не давай же хòду злымъ,
  Підкріпы правдывыхъ.
Ты для мене, Боже, щытъ;
  Ты Господь всіхъ правыхъ,
Ты що-дня̀ кладешъ свій судъ—
  На людей лукавыхъ.
Хто зъ ехыдствомъ гострыть мечъ,
  Лукъ свій натягае,
И палючійі стрілкы
  Зпòтеньга пускае,
Той неправдою важкый,
  И залычкòванымъ вінъ ходе,
И зъ нутрà свого на світъ
  Вінъ брехню породе.
Вінъ на другыхъ рівъ копавъ,
  — Але більшъ не буде.....
Бо впадè у яму самъ,
  Самъ себе погубе.
Пропаде лыхый обманъ,
  — Прахомъ розлетытця;
Хто задумавъ, на тому
  Вінъ и окошытця.
Я жъ прославлю й воспою,
  Господы, за правду,
И Всевышнёго мого
  За святу порàду.

VIII.

Господы! Господь нашъ и Владыка!
Твого имъя̀ хвала велыка
По всій земли: въ горахъ, лісахъ
И на далекыхъ небесахъ,
Въ устахъ дітей малыхъ, прыгрȳдныхъ
Проты враждебныківъ облȳдныхъ
Собі защы̀ту Ты вчынывъ
И нею ворога впыны̀въ.
Дывлюсь на хмары я высокі,
На місяць, зорі одынокі,
Шо Ты перстомъ свойімъ создавъ
И нічью світъ йіхъ людімъ давъ
И думаю: мій мылый Боже!
И якъ то любо, якъ то гòже.....
И що такее чоловікъ,
И сынъ людськый изъ віку въ вікъ,
Що Ты про ёго памъятаешъ,
Що такъ его Ты одзначаешъ?
Бо знàна річъ: Ты мало чымъ
Ёго відъ я̀нголівъ зменчы̀въ,
Убравъ его у честь и славу
И все отдавъ ёму въ державу –
Підъ ногы все ёму прывівъ:
Овець, и звірівъ, и волівъ,
И птыцю вільную, летю̀чу,
И рыбу всю морську, плывȳчу.....

Вінъ ходе всюды по моряхъ,—
По хвыляхъ, наче по горахъ.
О, Господы! Господь нашъ и Владыка,
Твого имъя̀ хвала велыка
По всій землі: въ горахъ, лісахъ
И на далекыхъ небесахъ!.....

IX.

Прославлю я Господа
Всимъ серцемъ мойімъ;
Усі чудеса Ёго̀
Повідаю всімъ;
Про Тебе я радуюсь,
Святкую̀ щодня̀.
Всевышній мій Господы,
Одра̀до моя!
Усі ворогы мойі
Назадъ подалысь,
Спіткнулысь, посчезнулы
Відъ мене кудысь;
Бо Ты есы̀ давъ міні
Росправу и Судъ,
Ты сівъ на престолові,
Щобъ судыть свій людъ:
Народъ не роска̀янный
Тебе прогнівывъ;

Ты згладывъ имъя̀ ёго,
Мовъ вінъ и не жывъ,
Ставъ ворогъ, мовъ пустка та,
Руйіна німа, —
Нема объ німъ памъяты
Й нащà̀дку нема.
А Богъ на престолові
Повікъ возсіда;
Престолъ утвердывъ собі
Для правды й Суда.
И буде Вінъ правдою
Вселенну судыть,
И буде Вінъ вірою
Сýдбыще рядыть.
Прыхы̀лыще бідному
Господь повсегда,
А нàдто якъ трапытця
Розоръ и біда.
Тымъ будуть надіятысь
На Ёго всі ті,
Що знають имъя̀ Ёго
И хòды святі.
Співайте жъ до Господа
На гору Сіонъ;
Прославте діла Ёго
И Божый законъ.
Карàе Вінъ кàрою
За гріхъ и за кровъ;

Згадавъ Вінъ прыгніченыхъ,
  Послухавъ йіхъ словъ.
Помылуй, мій Господы,
  Мене відъ біды;
Відъ брамы смертельнойі
  Мене одведы,
Щобъ я воздававъ Тобі
  Усяку хвалу
Въ воротіхъ Сіоновыхъ,
  Въ святому дому.
Народъ, яму вырывшы,
  Въ тужъ яму и впавъ;
Тенета роскынувшы,
  Въ ныхъ самъ и попавъ.
Пізналы всі Господа,
  Вінъ судъ сотворывъ:
Злочынець себе тількы
  Самого вловывъ.
Безпутныкы вернутьця
  У темні гробы,
Всі богозабутныкы,
  Всі підуть туды;
Але не забудетьця
  Въ нужді чоловікъ;
Надія пригніченыхъ
  Не згыне повікъ.
Устань же, мій Господы!
  Нехай увесь людъ

У Тебе розсудытця
  И прыйме свій Судъ.
Вкажы Ты йімъ, Господы!
  Хай знають собі,
Що люды, якъ люды..... Всі
  Безсылі, слабі!

IX *).

Чому̀ Ты, Господы,
  Стойішъ отдалека̀,
Та крыесся тоді,
  Якъ въ насъ біда гірка?!...
Пыхо̀ю гордого
    Преслідуетця бідный,
У хытрощі жъ свойі
  Хай вловытця ехыдный;
А то вінъ ко̀е зло,
  Безпутство навіснѐ,
Грабу̀е бѐзперечъ
  И Господа клянѐ.
Розорныкъ нисъ піднявъ
  И га̀дкы не гадае,

*) У церковному се продолженія девятого псалма: а по Евр. тексту се вже десятый. Тымъ-то далі счотъ псалмівъ у Евр. однымъ иде впередъ.

7508

Бо Господа у думкахъ
Нікòлы вінъ немае.
Лыхі ёго діла
Кругомъ наводять страхъ,
Вінъ нàче лютый звіръ
У тыхъ свойіхъ ділàхъ.
И каже въ серці вінъ:
„Нічого не боюся:
Щастыть міні у всімъ,
Куды ни повернуся“!
И лайка, и обмана
Въ устахъ его щодня.
Та ще й підъ языкомъ—
Лукавство и брехня.
Сыдыть вінъ за дворомъ,
Сыдыть въ свойій засàді,
Прохожыхъ выгляда,
Мовъ здòбычъ на прынàді,
Мовъ левъ підстеріга;
Ждучы, увесь тремтыть,
Щобъ бідного піймать,
Изпòтеньга вхопыть.
Вхопывшы жъ, волочè;
Прохожый же злякавшысь,
Зігнувсь и прыхылывсь,
У кігті злі попавшысь.
Розорныкъ дума знòвъ:
„Та Богъ про все забувъ,

Закрывъ Свое лыце
И очі одвернувъ".
Устань же, Боже нашъ!
И підіймы̀ Ты руку,
Убогыхъ не забудь,
Зменьчы̀ гірку йіхъ муку.
Шкода̀, щобъ чоловікъ
Та Бога зневажавъ,
Побачывшы, що Богъ
За зло не покаравъ.
А бачывъ Ты усе,
Бо все Ты назыраешъ,
И хто що заслужывъ,
Ты дуже добре знаешъ.
Зтребы жъ Ты злыхъ людей,
Хай путь йіхъ пропаде,
Щобъ зла Ты йіхъ шукавъ
И не найшовъ нігдѐ.
Ты есть Господь и Царь
На вікъ, наповсегда.....
Невірныхъ Ты зтребышъ,
Бо й жыты йімъ шкода̀.
О, Господы! почу̀й
Відъ смырныхъ йіхъ бажа̀ньня
Йімъ серце укріпы
И спо̀вны йіхъ блага̀ньня,
Щобъ дать росправу й судъ
Убогій сыротыні,

Щобъ сыльный не гнітывъ
Безсыльнойі людыны.—

X.

Я на Господа вповаю;
Вы жъ душі мойій безъ жалю
Крычытѐ все поговірку;
„Пташко, лынь на вашу гірку!“
Ось злочыньці прыступають,
Лукъ тугый свій натягають,
Стрілы гострійі кріплять,
Щобъ у праведныхъ стрілять,
Щобъ йіхъ въ темноті зтребыты.....
Щожъ мà' праведный робыты,
Що почàты мàе знову,
Якъ зруйнòвано основу?!....
Небеса—свята дорога,
До небесного чертога,
Де Господь нашъ повсегда
На престолі возсіда.
Божі очі поглядають,
И крізъ війі все вбачàють;
Вінъ вывідуе правдывыхъ,
А не любе нечестывыхъ.
Вінъ злочыньцямъ дасть на долю
И вогню, и сіркы вволю,

И палючымъ вітромъ йіхъ
Пообпалюе усіхъ.
Правъ Господь и правду любе
И Ёму ті любі люды,
У котрыхъ лыцѐ яснѐ
Й слово правды голоснѐ.

XI.

Стань намъ, Господы, на помічъ;
Бо вже вірныхъ мало,
Бо людей благочестывыхъ
На світі не стало.
Брешуть всі одынъ другому
Краснымы словамы,
Та хытрять двоястымъ серцемъ,
Лестывымы устамы.
Истребы Ты рады правды,
Боже справедлывый,
Хитромовні злыйі вуста
И языкъ брехлывый—
Тыхъ, що гордо всімъ говорять:
„Сыльні мы устамы.
Хто намъ Панъ? колы мы знаемъ,
Що языкъ нашъ зъ намы.“
За грабіжъ людей убогыхъ,
И за тугу смырныхъ

Я вступлюсь, Господь глаголе,
Забезпѐчу вірныхъ.
Славеса жъ Господні чысті.....
Чысті, якъ те срібло,
Що сімъ разъ топылоть въ гòрні
И блестыть нехыбно.
Ты йіхъ *), Боже, прыховаешъ
На людську прыгòду,
И на вікы охранышъ насъ
Відъ лыхого роду.
Ой почнѝть тоді шмыгляты
Нечестывці всюды,
Якъ занѐдбаный та выйде
У славѐтні люды.—

XII.

Дòкы Ты, Господы, будешъ
Мене забуваты?
Будешъ, Всевічный, одъ мене
Лыце закрываты?.....
Дòкы й міні у души
Тількы складады совіты,
Дòкы щодѐнно журбѝ
Въ серці у себе терпіты?.....

*) Словеса.

Зглянься, почуй мене, Боже!
Почуй мылосердный!
Світъ мойімъ очімъ подавшы.
Сонъ прожены мій смертельный,
Ворогъ щобъ мій не сказавъ:
„Я подужавъ ёго въ ділі“!
Щобъ и гонытель не знавъ,
Якъ похытнусь я въ надійі.
Я жъ уповаю на Бога
И серцемъ мойімъ веселюся;
Славлю Ёго, яко мога,
За добродіяньня молюся.—

XIII.

Мовывъ безпутный у серці свойімъ:
„Бога нема!„ И байдуже всімъ!.....
Всі омерзылыся,
Въ гыдоту пустылыся,
Все йімъ ні по-чому, все йімъ дарма.....
И добродіющыхъ більше нема!

* * *

Глянувъ Господь на людей зъ небесі.....
Глянувъ, щобъ зуздріты, де тийі всі,
Бога шукающі,
Господа знающі?.....
А чы де єсть такы, чы есть воны
На світі божому по-міжъ людьмы?!.....

Глянувъ.....Ажъ все уже марно пішло,
Разомъ на всіхъ йіхъ безпу̀тьтя найшло:
Благо творящого,
Въ правді ходящого
Більше немає̀ вже и нечувать,
А ні едыного.....Шкода̀ й шукать!

* * *

Тілько жъ пізнають, пізнають колысь,
Ті, що въ злочыньство, въ безпуство вдалысь,
Людъ Мій гнітущійі,
Съ хлібомъ жерущійі,
Скоро пізнають вже Бога того,
Котрого зваты.....не звалы Ёго.

* * *

И затрепещуть воны у душахъ,
Прыйде на ныхъ не сподіваный страхъ;
Всі захытаютьця
Й тамъ полякаютьця,
Де того страху и о̀всі нема.
Правый же Господа въ тыші прыйма̀.

* * *

Будете всі вы покрыті стыдомъ,
Всі, хто безвынного душе судомъ;
Будете зныжені,
Богомъ прыстыжені,

Якъ безталанного Самъ Богъ спасе.....
Бідному Богъ помогае на все.

* * *

Дай тілько, Господы, щобъ удалось,
Щобъ на Сіоні спасення знайшлось,
Люды щобъ справылысь,
Пліну позбавылысь.....
О, якъ-бы Яківъ радівъ и хвалывсь,
Якъ бы Израиль тоді звеселывсь!!....

XIV.

Господы! Хто зможе жыты
У твойімъ шатрі?
Хто посѐлытця у Тебе
На святій горі?

* * *

Той, хто ходе непорочно,
Крывды не творыть;
Той, хто звыкъ въ незлобстві серця
Правду говорыть.

* * *

Хто не зводывъ хытрыхъ брѐхень
Языкомъ свойімъ
И не кòйівъ зла нікому—
Рідным и чужымъ.

* * *

Той въ чыйіхъ правдывыхъ очіхъ
  Страмъ и стыдъ—брехня,
Хто й безчестному, поклявшысь,
  Слова не зміня̀.

* * *

Хто въ проценты зайвыхъ грошій
  Біднымъ не дававъ
И безвыннымъ на погыбель
  Дарівъ не прыймавъ;

* * *

Хто такъ робе,—той по правді
  Честный чоловікъ,
Той нігдѐ не похытнетьця,
Не змы̀лыть во вікъ!

XV.

Сохраны мене, мій Боже!
  Я на Тебе уповаю,
На едыного на Тебе
  Всю надію покла̀даю.

* * *

Ты, душе моя благая,
  Прорекла есы̀ до себе:
Ты Господь мій и Владыка
  И ніхто окроме Тебе!

* * *

До людей святыхъ, мій Боже,
На землі я серцемъ лыну,
Та до сыльныхъ, що на думці
Мають хіть добра едыну.

* * *

Хочъ у тыхъ добро й богатство,
Що другыхъ богівъ кохають;
Я-жъ не дамъ йімъ жертвъ кровавыхъ,—
Такъ нехай собі и знають.

* * *

Бо Господь мое наслідця
И моя благая доля.
Жѐребъ мій въ рукахъ у Тебе,
Будь Твоя святая ѐоля!

* * *

А по тімъ мойімъ наслідцю
Роспростерті межі ясні;
Всі кіньці ёго для мене,
Яко Божій рай, прекрасні.

* * *

Духъ мій Господа святого
Коженъ часъ благословляе,
Бо зъ нутра мого самого
Вінъ мене нарозумляе

* * *

Повсегда передъ собою
Я Ёго вбачаю всюды,

Мовъ стойіть Вінъ збоку мѐне,
Не схытнуся я нікуды.

* * *

Тымъ мое радіе серце,
Праздныкуе честь и сяе,
И спокійно, безъ тревогы
Нàвіть тіло віддыхае.

* * *

Бо мою Ты душу въ пеклі
Не покынешъ на мучення,
Божый праведныкъ и въ гробі
Не дознае розрушення.

* * *

Боже, Ты міні покажешъ
Всіхъ одрадъ незлічні лікы,
Жызні путь и світлу радість
Предъ лыцемъ Твоімъ во вікы.

XVI.

Почуй, о Господы, правду святую,
Почуй и голосъ мій, якъ я сумую;
Прыслỳхайсь къ молытві мойій
Нехытромовній, прямій.
Відъ Тебе, Господы мій мылостывый,
Нехай розсỳдытця судъ справедлывый;
Поглянь на мою правоту
И дай йій увàгу святу.

Ты, Боже, вывідавъ серце у мене,
Знарошне день чорный пославъ Ты на мене,
Перетопывъ мене, якъ у вогні,
  Зла жъ не найшовъ у міні.
Дорогъ роспустныцькыхъ я віддалявся,
По слову устъ Твойіхъ остерігався
Вдавàтця въ людськійі діла,
  Якабъ зъ ныхъ корысть ні була.
Щобъ я де йноді не посковзнувся,
Въ дорозі праведній не спотыкнувся,
То Самъ Ты мене підкріплявъ
  Й ногы мойі направлявъ.
Я часомъ звавъ Тебе, Ты відклыкався,
Відъ молытòвъ мойіхъ не одвертався;
Почуй же мене и теперъ,
  Пòкы зъ журбы я не вмеръ.
Подай, о Господы, мылость велыку
Тымъ, що зовуть Тебè, яко Владыку,
И всяку біду одверны,
  Всіхъ вòрогівъ зупыны.
Храны й ховай мене, якъ тогò ока,
Бо въ Тебе спàсіння й мылость высока,
Сховай менè въ тінь Твойіхъ крылъ,
  Господы правды и сылъ!
Сховай відъ тыхъ менè, що нападають;
Зъ усіхъ сторінъ менè скрізь обступають;
Ті люті мойі ворогы
  Тыснуть менè навкругы.

Йіхъ вуста сытийі зъ жыры закрылысь,
Відъ жыру злыплыся, захарастрылысь
И гордо воны гомонять,
  Гордо йіхъ речі гремлять.
Свойімы хытрымы, злымы ногамы
Слідкують знай воны всюды за намы;
Къ землі схылывшысь зорять,
  Хытро очыма слідять;
Неначе левъ хыжый съ хыжымъ левенцемъ,
Засівшы въ захысті, ждуть лютымъ серцемъ,
Кого-бъ рострощыты у прахъ
  Въ гострыхъ, голодныхъ зубахъ.
Устань же, Господы, попередъ ёго,
Подужай ворога хытрого, злого;
Мечемъ Ты ёго укроты;
Душу мою защыты
Одъ тыхъ, що на світі те тількы й знають,
Що скарбы гарбають, въ черево дбають;
Останкы жъ кладуть про дітей,
  Инчыхъ забувшы людей.
А я вздрю, Господы, выдъ Твій у правді,
У правді праведній, въ щырій поради,
Й тоді насытюся и вдовольнюсь,
  Якъ передъ Тебе явлюсь.....-

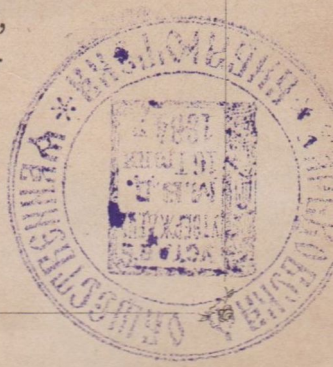

Перевірено 1948 р.

ПРОВЕДЕНО 1995 р.